

Arrest

nr. 265 485 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. A. NIANG
Sterrewachtlaan 112
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 oktober 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. NIANG verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekster.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. Verzoekster vreest bij terugkeer dat haar vader en haar broer haar iets aan zouden doen, dit als gevolg van het huwelijk van verzoekster waar zij niet mee akkoord waren.

De commissaris-generaal stelt vooreerst dat verzoekster haar relatie en religieuze huwelijk met E. H. niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo (i) verklaart zij de ene keer dat zij E. had leren kennen tijdens een vakantie waar zij begonnen praten, en de andere keer dat zij E. al had gezien maar dat zij via Snapchat contact maakten, (ii) komt verzoekster bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid niet verder dan te stellen niet te weten hoe dit komt, (iii) stelt zij de ene keer dat zij in december 2019 zijn gehuwd en de andere keer rond 29 januari 2019, en klopt haar chronologie m.b.t. haar verblijf in Preshevë en haar vertrek naar België ook niet, (iv) stelt zij bij confrontatie met deze tegenstrijdigheden wederom dat zij niet weet hoe dit komt, (v) kent zij heel weinig van Preshevë, waar zij een jaar zou zijn verbleven, zo kent zij het adres van de ouders van E. niet en stelt zij dat er enkel een supermarkt was hoewel uit het administratief dossier blijkt dat er vele winkels waren, (vi) legt zij geen enkel bewijs voor van de relatie,

het huwelijk, het verblijf, het vertrek uit Servië of de scheiding, hoewel hier meerdere keren naar werd gevraagd en hoewel zij zelf stelt aan foto's te kunnen geraken, en (vii) weet zij de geboortedatum van E. niet eens.

Nu de relatie en het huwelijk met E. niet aannemelijk zijn gemaakt, is het evenmin aannemelijk dat haar paspoort door hem is achtergehouden. Zo (i) verklaart zij er geen kopie van te hebben en is het onmogelijk om hieraan te geraken, (ii) toont zij na de pauze van het gesprek plots een foto van de eerste pagina van haar paspoort, (iii) stelt zij eerst dat zij de foto vroeger had genomen en daarna dat zij deze foto had verkregen via een vriendin, (iv) is het bevreemdend dat verzoekster deze foto niet spontaan heeft getoond toen naar haar identiteit werd gevraagd, en (v) doet dit ernstig vermoeden dat verzoekster haar paspoort bewust heeft achtergehouden omdat dit mogelijk informatie bevat die niet zou stroken met haar asielrelaas.

Tot slot stelt de commissaris-generaal nog, dat, gezien geen geloof wordt gehecht aan de relatie en het huwelijk met E. H., evenmin geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoeksters vader en broer niet akkoord zouden zijn met de relatie, wat de reden is voor haar vraag tot internationale bescherming.

3.2. Verzoekster stelt vooreerst dat zij het psychisch moeilijk heeft met de feiten die zij heeft mee gemaakt en dat hier geen rekening mee is gehouden.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet duidelijk maakt om welke feiten dit zou gaan en op welke manier er geen rekening mee zou zijn gehouden. Verder beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij niet met enig begin van bewijs staft waar zij stelt het psychisch moeilijk te hebben.

3.3. Verzoeksters grijpt vervolgens de kans om betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden uiteen te zetten welke versie echt is. Zo stelt zij (i) dat zij nooit verklaard heeft E. te leren kennen op sociale media, (ii) is zij slecht met data maar dat zij dacht dat het huwelijk op 29 januari was, (iii) bevestigt zij dat zij een jaar in Preveshë woonde, (iv) vindt zij het niet correct dat zij werd geconfronteerd met data nu zij hier niet goed mee is, (v) dat het huwelijk een turbulente periode was waardoor de datum moeilijk te onthouden was, (vi) dat zij geen foto's meer kan tonen omdat deze op een cloud staan waarvan E. het paswoord heeft, (vii) kwam zij bijna nooit buiten en hecht zij geen belang aan specifieke namen, en (viii) zou zij wel eenduidig zijn geweest wat betreft de periodes van verblijf.

Aangaande de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde, komt zij in haar verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van één versie van deze tegenstrijdigheid, hetgeen deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt. Het indienen van een verzoekschrift heeft niet tot doel verzoekster nogmaals de keuze te laten maken tussen verschillende versies van verhalen die zij heeft gedaan. Verzoekster toont in die zin niet aan waarom zij dermate verschillende antwoorden heeft gegeven, onder meer betreffende het starten van de relatie, de datum van de trouw, de foto van haar paspoort, en haar verblijf in Preveshë. Verder volstaat het niet dat verzoekster louter niet akkoord gaat met de verwerende partij, waar zij stelt het niet correct te vinden dat zij met data werd geconfronteerd en dat zij wel eenduidig zou zijn geweest. Tot slot bevestigt verzoeker zelf dat zij geen foto's meer zal kunnen toevoegen nu zij hier niet aan zou kunnen.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Betreffende de uiteenzetting van de verzoekende partij opgenomen in haar vraag tot horen, benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) vooreerst dat het verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, benadrukt de verzoekende partij dat zij het slachtoffer werd van huiselijk geweld en zij stelt niet te kunnen rekenen op bescherming door de overheid. De verzoekende partij voegt hieraan toe dat zij ook niet terug kan gezien zij verstoten is door haar familie. Zij betoogt verder dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid waar zij enerzijds spreekt over elkaar leren kennen en anderzijds contact hebben met elkaar. Ze maakt een onderscheid tussen contacten via sociale media en elkaar effectief leren kennen. Tot slot verwijst de verzoekende partij naar de situatie met haar vader en broer.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid waar zij enerzijds spreekt over elkaar leren kennen en anderzijds contact hebben met elkaar, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

“3.3. Verzoeksters grijpt vervolgens de kans om betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden uiteen te zetten welke versie echt is. Zo stelt zij (i) dat zij nooit verklaard heeft E. te leren kennen op sociale media, (ii) is zij slecht met data maar dat zij dacht dat het huwelijk op 29 januari was, (iii) bevestigt zij dat zij een jaar in Preveshë woonde, (iv) vindt zij het niet correct dat zij werd geconfronteerd met data nu zij hier niet goed mee is, (v) dat het huwelijk een turbulente periode was waardoor de datum moeilijk te onthouden was, (vi) dat zij geen foto's meer kan tonen omdat deze op een cloud staan waarvan E. het paswoord heeft, (vii) kwam zij bijna nooit buiten en hecht zij geen belang aan specifieke namen, en (viii) zou zij wel eenduidig zijn geweest wat betreft de periodes van verblijf.

Aangaande de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde, komt zij in haar verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van één versie van deze tegenstrijdigheid, hetgeen deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt. Het indienen van een verzoekschrift heeft niet tot doel verzoekster nogmaals de keuze te laten maken tussen verschillende versies van verhalen die zij heeft gedaan. Verzoekster toont in die zin niet aan waarom zij dermate verschillende antwoorden heeft gegeven, onder meer betreffende het starten van de relatie, de datum van de trouw, de foto van haar paspoort, en haar verblijf in Preveshë. Verder volstaat het niet dat verzoekster louter niet akkoord gaat met de verwerende partij, waar zij stelt het niet correct te vinden dat zij met data werd geconfronteerd en dat zij wel eenduidig zou zijn geweest. Tot slot bevestigt verzoeker zelf dat zij geen foto's meer zal kunnen toevoegen nu zij hier niet aan zou kunnen.”

De verzoekende partij gaat met haar betoog ter terechtzitting voorbij aan voormelde gronden, evenals aan de motieven van de bestreden beslissing, minstens slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Zij stelt een onderscheid te maken tussen contacten via sociale media en elkaar effectief leren kennen, doch zij slaagt er met het geven van deze summier duiding niet in de verschillende versies die zij gaf betreffende de kennismaking, zoals op gemotiveerde en pertinente wijze als volgt wordt vastgesteld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing, te verschonen: “Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over jullie kennismaking. Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat u E. had leren kennen tijdens een vakantie bij uw familie in Preshevë. Jullie geraakten aan de praat en begonnen samen uit te gaan (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u E. in het verleden al wel gezien had, maar dat u op aandringen van uw vriendin A. R. voor het eerst via Snapchat sprak met E. Jullie stuurden hierop een maand lang intensief berichten naar elkaar (CGVS, p. 20 en 21). In deze periode zag u E. één keer in Skopje en dit slechts in de aanwezigheid van uw zussen en zijn moeder en zijn broer. Echt uitgaan was onmogelijk voor jullie (CGVS, p. 20 en 21). Geconfronteerd met deze verschillende versies van jullie kennismaking gaf u slechts aan niet te weten hoe het komt dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegde (CGVS, p. 30), zonder hierbij enige inhoudelijke verduidelijking te verschaffen. Een dergelijke verschillende weergave van jullie kennismaking doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met E.” (eigen onderlijning)

Er worden tegenstrijdige verklaringen vastgesteld betreffende de kennismakingswijze hetgeen niet kan worden geherformuleerd als of worden opgesplitst in het elkaar leren kennen enerzijds en het contact hebben met elkaar anderzijds, zoals de verzoekende partij poogt ter terechtzitting. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen worden ook niet opgeheven door te stellen dat er een onderscheid is tussen contacten via sociale media en elkaar effectief leren kennen, zoals de verzoekende partij eveneens tracht te doen ter terechtzitting. De algemene en niet-pertinente uitleg van de verzoekende partij is niet van dien aard de gefundeerde tegenstrijdigheid te verklaren. De Raad sluit zich dan ook aan bij het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat een dergelijke verschillende weergave door de verzoekende partij van hun kennismaking afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de beweerde relatie van de verzoekende partij met E.

4.2. In het licht van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting waarin zij benadrukt dat zij het slachtoffer werd van huiselijk geweld en niet te kunnen rekenen op bescherming door de overheid, evenals waar zij toevoegt dat zij ook niet terug kan gezien zij verstoten is door haar familie en zij verwijst naar de situatie met haar vader en broer, herneemt de Raad volgende motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op pertinente wijze vaststelt:

“Het voorgaande noopt ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een relatie had met E. – van wie u overigens niet eens zijn geboortedatum weet (CGVS, p. 23) –, met hem gehuwd bent en met hem in Preshevë gewoond heeft. Aldus kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u na uw huwelijk zowel in Servië als in België door E. beledigd en mishandeld werd en aan uw vrees om bij een terugkeer naar Noord-Macedonië problemen met hem te zullen krijgen (CGVS, p. 19).

(...)

Uw ongeloofwaardige verklaringen over uw relatie en uw huwelijk met E. H. maken voorts dat er evenmin nog geloof gehecht kan worden aan het feit dat uw vader en uw broer niet akkoord zijn met uw relatie met E. Gelet hierop, maakte u uw vrees om bij een terugkeer naar Noord-Macedonië omwille van uw relatie en huwelijk met E. problemen te krijgen met uw familie niet aannemelijk. Bovendien, door het achterhouden van uw paspoort en door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over uw woonplaatsen en levensomstandigheden vóór uw komst naar België, waardoor u geen zicht bood op uw werkelijke verblijfplaatsen en uw reële levensomstandigheden in Noord-Macedonië noch op de omstandigheden waarin en tijdstip waarop u uw land van herkomst verlaten heeft, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst nergens terecht kan en geen onderdak zal vinden (CGVS, p. 17).” (eigen onderlijning)

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog geheel voorbijgaat aan voormelde pertinente motieven waarin wordt vastgesteld dat aangezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een relatie had met E., evenmin geloof kan worden gehecht aan de bewering dat zij na haar huwelijk zowel in Servië als in België door E. beledigd en mishandeld werd en aan haar vrees om bij een

terugkeer naar Noord-Macedonië problemen met hem te zullen krijgen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de bewering dat de verzoekende partij haar vader en broer niet akkoord zijn met haar relatie met E. en de vaststelling dat gelet hierop, de verzoekende partij haar vrees om bij een terugkeer naar Noord-Macedonië omwille van haar relatie en huwelijk met E. problemen te krijgen met haar familie niet aannemelijk maakt. De verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op voormelde motieven door ter terechtzitting algemeen aan te halen of te herhalen dat zij het slachtoffer werd van huiselijk geweld, te zijn verstoten door haar familie of algemeen te verwijzen naar de situatie met haar vader en broer. Aan het gemotiveerde besluit dat geen geloof kan gehecht worden aan haar verklaringen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst nergens terecht kan en geen onderdak zal vinden, gaat zij evenzeer voorbij. De verzoekende partij geeft in wezen slechts aan niet akkoord te gaan, minstens slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de motieven. De verzoekende partij blijft dan ook in gebreke dienstige en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven, laat staan dat zij erin slaagt deze te weerleggen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog toevoegt niet te kunnen rekenen op bescherming door de overheid, stipt de Raad aan dat gelet op de ongeloofwaardigheid van de verzoekende partij haar verklaarde problemen en vrees, (een onderzoek naar) het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst irrelevant is. Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan nog toe dat, zelfs al zou er geloof gehecht worden aan de door de verzoekende partij ingeroepen vrees voor vervolging, *quod non in casu*, dan nog blijkt uit niets en maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET